

Desiata nedela cez rok B

6. júna 2021

Mk 3, 20 – 35

Milé sestry a bratia v Kristovi

Keď sa niečo zlé stane – napr. deti keď niečo rozbijú – býva ťažké nájsť vinníka, pretože sa snažia skryť sa. Na otázku, čo sa stalo odpovedia, že rozbilo sa, pokazilo sa, nevieme ako sa to stalo. Niečo z takéhoto správania akoby zostávalo aj v dospelosti - Pri zlyhaniach vysvetľujeme, kto zapríčinil, že sme konali tak alebo onak: vyhovárame sa. Hľadáme toho, kto je vinovatý.

Dnešné čítania nám pripomínajú zodpovednosť pri našom konaní. Či už v našom osobnom živote, alebo aj z hľadiska spoločnosti. Starozákonné čítanie hovorilo o Adamovi a Eve, o ich previnení, otváralo otázku slobody a zodpovednosti, ktorá je so slobodou spojená. Zodpovednosť je pre nás úlohou, keď vstupujeme do života, do slobody.

Ježiša zase v evanjeliu zákonníci z Jeruzalema označili za posadnutého, pretože učil inak ako oni. Ježiš sa odvoláva na ovocie svojho učenia, na skutky ktoré koná, na uzdravenia, pokánie, ktoré ľudia konali. A keď ho upozornili, že vonku ho čakajú príbuzní, Ježiš len poukázal na širšiu perspektívu. Život v pravde sa nemôže obmedziť len na našich blízkych, na pokrvných príbuzných, či známych a priateľov - hocako sú pre nás dôležití. Vždy sa pred nami otvára aj širšia perspektíva života, ktorý žijeme s druhými, pred druhými. Pri najbližších sa snažíme zostať dobrými, pretože aj my od nich čakáme, že nám to splatia podobne, že aj oni na nás budú dobrí. Ale v živote nemôžeme zostať len uväznení vo svojej úzkej bubline, musíme sa otvárať aj pre širšie problémy nášho sveta.

Problémy klímy, pandémie nás upozorňujú na súčasný stav sveta, do ktorého sme sa dostali, ktorý sme privodili. Pápež František nám podobne ako sv. František pripomínajú potrebu ochrany stvorenia, sveta, lásky k tomu, čo je okolo nás. Potrebu širšieho vnímania sveta. Nemáme sa pritom vyhovárať na iných, čakať riešenia od mocných: od politikov, alebo od tých, čo riadia ekonomiku. Oni môžu nastoliť určitý rámec pre to, aby svet bol zdravší. Ale rozhodujúci sme pritom my bežní ľudia. Žiadna zmena sa nedá spraviť bez nás. Zmeny dokáže urobiť len väčšina obyčajných ľudí, pretože nás sú na svete miliardy. Pápež hovorí, že zmeny k lepšiemu sa podaria vtedy, keď budeme vnímať viac aj druhého človeka, jeho TY, ak sami seba budeme vedieť vnímať ako súčasť širšieho MY.

Je to len vízia, sen? Skôr reálna požiadavka, aby sme sa prestali vyhovárať, aby sme sa stali dospelými ľuďmi, ktorí nesú zodpovednosť za seba, za život. Apoštol Pavol vnímal podobne víziu nového sveta, nových vzťahov, snažil sa nadchnúť ľudí pre Ježišovu Pravdu. Hovoril pritom o vzkriesení, o vnútornom obnovení nášho života, hoci naše vonkajšie telo môže aj chradnúť. „Neupierame pohľad na to, čo je viditeľné, ale na to, čo je neviditeľné, pretože viditeľné je len do času, neviditeľné je naveky.“ Pavol spája život nie s perspektívou vecí, ale s perspektívou Ducha, ktorá prekonáva to viditeľné, obrazne povedané, to pozemské. Pritom nechcel povedať, že to duchovné je len záležitosťou nejakého druhého, záhrobného sveta, skôr sa jedná o „nový prítok“, ktorý Boh nám buduje už teraz.

My kresťania by sme nemali poľavovať v úsilí pripravovať lepšiu budúcnosť, pretože svoj život neodvodzujeme od vecí, od dokonalejšej techniky. Technika síce môže pomôcť, ak sa ale pritom budeme navzájom požírať, ak budeme sebeckí, zlí, potom nás nezachráni ani najdokonalejšia veda, či technika. Kresťanstvo nám chce pripomenúť, že so slobodou sme dostali aj zodpovednosť a každý budeme raz vydávať odpočet zo svojho gazdovania. Snažme sa konať podľa toho.

Viliam Arbet